

ENİS TÜTÜNCÜ (Tekirdağ) – Müdahale etmediniz. Olur mu böyle şey? Engel olacaktınız Sayın Başkan.

BAŞKAN – Sakin olalım.

Evet, Sayın Bayraktar, buyurun efendim.

Süreniz beş dakika.

NUSRET BAYRAKTAR (İstanbul) – Sayın Başkan, saygıdeğer milletvekilleri; 16 sıra sayılı İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti konusundaki kanun tasarısının 4'üncü maddesi ile ilgili şahsım adına söz almış bulunuyorum. Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Maddenin içeriğine girmeden önce, benim de ilgi alanıma ve kısmen de sataşma olduğu anlamına gelen, 1994 yılı öncesi İstanbul yöntemine yönelik, bir Değerli Hocamızın değerlendirmelerine cevap vermeden söze girmek istemiyorum, çünkü biz de İstanbul'da yaşıyoruz, kısmen yerel yönetimlerde söz sahibi olduğumuz 1994 yılı ve sonrası, arkasından 58, 59 ve 60'ıncı Cumhuriyet Hükûmeti olarak, Parlamento olarak yaptıklarımız var.

"İstanbul yaşanmaz bir il." diyenlere cevap vermek istiyorum. 59, 60 tane Hükûmet kuruldu. Merkezî hükûmetin 58 tanesi, özellikle de 1970'li yıllardan bu yana, insanlarımız doğduğu yerde doymadığı için, Anadolu bölgelerini, özellikle Güneydoğu, Doğu, İç Anadolu ve Karadeniz Bölgelerindeki insanlarımıza yatırım, istihdam, iş, aş, eğitim, sosyal güvenlik ve sağlık hizmetlerinden mahrum bırakıldıkları için, taşı toprağı altın İstanbul'a niçin göç ettiler? Bu göçle yılda 400 bin, 500 bin insan İstanbul'a gelince yeni bir Eskişehir, yeni bir Kayseri oluştu, hem yerel yönetim hem merkezî yönetim hem sivil toplum örgütleri İstanbul'un ihtiyacı olan konutu, altyapı, ulaşım, trafik, sağlık, sosyal güvenlik, temizlik hizmetlerini yerine getiremediler. Dolayısıyla, sorumluluğu, suçu hep birlikte düşünelim.

1994 yılı öncesi -bakın, elimde bir belge var- tam 30 tane belediye başkanı İstanbul'da görev yapmış. Bunların 19 tanesi atama ile, 11 tanesi ise seçimle göreve gelmiş. Bunların 5 tanesi Cumhuriyet Halk Partili, 1 tanesi Anavatan Partili, 1 tanesi Adalet Partili ve diğerleri, AK Parti Genel Başkanımızın 1994 yılında başlayan AK Parti anlayışı ve arada başka partiler de oldu ama bize mal ediyorlar. 1994 yılı İstanbul'u bir hatırlayalım. Bakın, göçlerle 10 milyon nüfusu barındırmak zorunda kalan İstanbul'daki insanlarımız, en önemli ihtiyaç olarak sunduğu ve arzu ettiği susuzluk imtiyhanıyla karşı karşıya kaldı. Sular akmıyordu. Akan sular da... Nasıl aktığını herkes biliyor, bunu daha kimse unutmadı ve sokaklar çöp dağlarından geçilmiyordu. Hatta Sayın Hocamın bahsettiği yüzde 20 mutlu ve kültürel zenginliklerle donatılmış olan ilçeler dâhil, yani Sirkeci, Eminönü, Fatih, Beyoğlu, Kadıköy, Üsküdar, Beşiktaş, Şişli dâhil olmak üzere hava kirliliği oranları o kadar yükselmiş, o kadar yükselmiş ki her gün gazete ve televizyonlar hava kirliliği raporu vermek zorunda kalıyorlardı. Metreküp başına 1.150 mikrogram kükürtdioksit içerdiği günleri unutmamak. İngiltere'de 1950-1954'lü yıllarda 750 mikrogram kükürtdioksit içeren hava kirliliği sonucu 50 kişinin öldüğü o günleri hatırlıyoruz ve toplu ölümlere vesile olabilecek bu hava kirlilik oranından bugün İstanbul'u dünyanın en temiz kentleri hâline kim getirdi?

ÇETİN SOYSAL (İstanbul) – Kim getirdi?

NUSRET BAYRAKTAR (Devamla) - AK Parti anlayışı getirdi. (AK Parti sıralarından alkışlar)

ÇETİN SOYSAL (İstanbul) – Yapma Allah aşkına, olur mu öyle şey!

NUSRET BAYRAKTAR (Devamla) – Sonra çöp dağlarını kim kaldırdı? Bakın, ben Beyoğlu'na belediye başkanı olurken aynı ön yargılarla "Eyvah Beyoğlu karardı, Beyoğlu gitti, kültür gitti, sanat gitti!" diyenlere hatırlatıyorum.